

ἀψήφιστος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀψήφ'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀψήφητος Καππ. ἀψήχιστος Ἡπ. ἀψήχ'τους Ἡπ.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀψήφιστος. Τὸ ἀψήφητος κατὰ τὰ ἐκ τῶν περισπωμένων ρημάτων παραγόμενα.

Α) Παθητ. 1) Ὁ μὴ λαβὼν ψήφους ἐν ἐκλογῇ. ὁ μὴ ψηφισθεὶς σύνηθ. : Ὁ δεῖνα ἔμεινε 'ς τοῖς ἐκλογῆς ἀψήφιστος. 2) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν ὑπολογίζει τις, ὁ ἀνάξιος προσοχῆς, εὐτελὴς Εὐβ. (Καλύβ.) Ἡπ. Κρήτ. (Ἐμπαρ. κ.ά.) Λευκ. Μακεδ. Ρόδ. Χίος : Ἄσμ.

Καὶ ὡς ἄνθρωπον ἀψήφιστον ἔτοι τὸν ἀψηφοῦσαν Λευκ. Ἡ σημ. καὶ παρὰ ΓΧορτάτζ. Ἐρωφίλ. πρόλ. 31 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «Ὅλα χαλάσαν ἀπὸ μὲ κι ὅλ' ἀπὸ μὲ χαθῆκα, | χῶμα γινῆκ' ἀψήφιστο κ' εἰς λησμονιάν ἐμπῆκα». Συνών. ἀψηφος. 3) Ἐκεῖνος τὸν ὅποιον δὲν δύναται τις νὰ μετρήσῃ, ἀμέτρητος Καππ. Μακεδ (Καταφύγ.) Πόντ. (Κερασ.) : Ἀψήφιστος λαὸς Κερασ. Ἀψήφιστα γρόσα αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ἀμέτρητα τὰ ξέβαλε κι ἀψήφιστα τὰ δῶκε Καππ. Διὰ τὴν σημασίαν πβ. Ἡσύχ. «ἀψηφον' πολὺ, μέγα, ἰσχυρόν». Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπειρος (II).

Β) Ἐνεργ. 1) Ὁ μὴ ψηφίσας, ὁ μὴ ἐκλέξας διὰ ψήφου σύνηθ. Ἡ σημ. ἤδη ἀρχ. Πβ. Ἀριστοφ. Σφήκ. 752 «Ἴν' ὁ κῆρύξ φησι τίς ἀψήφιστος; ἀνιστάσθω». 2) Ὁ μὴ ὑπολογίζων τὸν κίνδυνον, ἀφοβος Κωνπλ. Ρόδ. Χίος—Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Ἀψήφιστος ἀρχηγὸς Λεξ. Πρω. Τέτοιον ἀψήφιστον ἄνθρωπον δὲν εἶδαν τὰ μάτια μου Χίος. Συνών. ἀψηφιστάρης. 3) Ὑπεροπτικός, θρασύς, αὐθάδης Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Θράκ. (Μάδυτ.) Σύμ. β) Ἀπρεπής, ἀνάρμοστος Κρήτ. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 964 (ἐκδ. ΣΞανθουδ.) «πῶς τό 'παθ' ἔτοιο λογισμό ἀψήφιστο νὰ βάλῃ;» 4) Ἀδιάφορος, ἀμελὴς σύνηθ. : Τὶ ἀψήφιστος ἄνθρωπος ποῦ εἶναι! β) Ἀπρόσεκτος Κύθν. 5) Ἀκατάστατος Θράκ. (Μάδυτ.)

ἀψηφος ἐπίθ. Κάρπ. Κέρκ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀψηφος.

Ἀψήφιστος Α 2, ὁ ἰδ.

ἀψηφοσύνη ἡ, ΘΓρυπάρ. Βοσκοπ. 113.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψηφος.

Ἀδιαφορία, ἀμ'ριμνησία : Ποίημ.

Μὰ πέ μου πῶς ξενύχιζες μὲ τόσ' ἀψηφοσύνη;

ἀψηφῶ κοιν. καὶ Καππ. (Σιλ.) ἀψ'φῶ βόρ. ἰδιώμ. ἀψηφοῦ Πελοπν. (Λακων.) ἀψηφάω σύνηθ. ἀψ'φάου βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψηφος.

Δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, ἀμελῶ, περιφρονῶ ἐνθ' ἄν. : Ἀψηφῶ τὸν κίνδυνον-τοῖς φοβέρες του-τῇ ζωῇ μου κττ. Ἀψηφῆσε τοῖς συμβουλῆς τῶν γονεῶν του. Τ' ἀψηφῆσε ὅλα κοιν. || Παροιμ. Σ' ἄκουσα καὶ ἰδρῶσα, σὲ εἶδα καὶ σ' ἀψηφῆσα (ἐπὶ ἀνθρώπων τῶν ὁποίων ἡ φήμη εἶναι ἀνωτέρα τῆς ἀξίας των) Πελοπν. (Γορτυν.) || Γνωμ. Ὅποιος τὸν ἄλλο περιγελᾷ δείχνει πῶς τὸν ἀψηφᾷ ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 219,615 || Ποίημ.

Χαίροντας 'ς τ' ἀνεμόβορο, τὸ δρόλαπα ἀψηφῶντας ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 20.

ἄψι ἡ, σύνηθ. ἄψ' Σκῦρ. ἄψ' βόρ. ἰδιώμ. ἄψα Ρόδ. — Λεξ. Δημητρ. ἄσπα Καλαβρ. (Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) ἄτ-τσα Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἄψις. Τὸ ἄψα ἐκ τοῦ πληθ. ἄψες, ὡς ἐκ τοῦ ζέστες τὸ ζέστα κττ. Τὸ ἄσπα κατὰ μετάθεσιν γραμμάτων τοῦ ἄπσα.

1) Καῦσις, θερμότης, ἔξαψις ἐνθ' ἄν. : Μεσημεριάτικη ἄψι. Ἡ ἄψι τῆς φωτιᾶς-τοῦ φούρνου-τοῦ μεσημεριοῦ κττ. Εἶναι ἀπάνω 'ς τὴν ἄψι του τὸ σίδερο σύνηθ. Μοῦ 'ρθε μὲν ἄψι Κρήτ. : Παροιμ. φρ. Ἐδὰ 'χει ὁ φούρνος τὴν δυρὰ κι ὁ κόλος σου τὴν ἄψι (ἐπὶ βιαστικοῦ) αὐτόθ. β) Εἶδος ἐρεθισμοῦ τῶν μαστῶν καὶ ποδῶν τῶν αἰγῶν Καλαβρ. Μπόβ. (Χωρίο Βουν. Χωρίο Ροχούδ.) Πβ. σὺγκαμα. 2) Ἀκμὴ Ρόδ. Σκῦρ. Χίος : Τώρα ποῦ 'ναι ἡ ἄψι τοῦ καλοκαιριοῦ εἶναι τσαὶ πολλή-ν-τζέστη Χίος. Οἱ σ' τὸς 'εἶναι 'ς τ' ἄψι τ'νε (εἰς τὰς ἡμέρας καθ' ἃς ὠριμάζουν περισσότερα σῦκα) Σκῦρ. || Γνωμ. Κάθε πρᾶμα εἶναι 'ς τὴν ἄψα του Ρόδ. 3) Δριμὺ ψῦχος Κάρπ. : Ἀψιν ἔχει καὶ σποὺν τὰ γυαλιά. || Φρ. Ἀψι νὰ 'ρτη καὶ νὰ κάψη. 4) Ὁξύτης, δριμύτης Λεξ. Δημητρ. : Τὸ μέλι ἔχει πάρει ἄψα.

ἀψιαίματος ἐπίθ. Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψύς καὶ τοῦ οὐς. αἷμα.

Ὁ ἔχων ἀπὺ αἷμα, θερμόαιμος, εὐερέθιστος, εὐέξαπτος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀψίθυμος 1.

ἀψιάκωτος ἐπίθ. ἐνιαχ. ἀψιάκουτους Ἱμβρ. ἀψιάκωτος Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερετ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *ψιακωτός < ψιακώνω.

Ὁ μὴ δηλητηριασθεὶς. Συνών. ἀφαρμάκευτος 1, ἀφαρμάκωτος, ἀψαμίκωτος.

ἀψιασμένος ἐπίθ. ἘLegrand Chansons 332.

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. ἀψιάζω.

Ὁ δυσκόλως συγκρατούμενος, ὁ σφόδρα ἐρεθισμένος : Ἄσμ.

Σαράντα τὸ κρατούσανε τ' ἄλογο τ' ἀψιασμένο καὶ σὰν θηρὸ χλιμύριζε καὶ ἔτσαλαπατοῦσε.

ἀψίδα ἡ, Θράκ. (Αἰν. Μέτρ. Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Κοζ.) ἡψίδα Θράκ. (Σουφλ.) ἡψίδα Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀψίς.

Ἐκαστον τῶν κυριῶν ξύλων τῶν σχηματιζόντων τὴν περιφέρειαν τοῦ τροχοῦ τῆς ἀμάξης.

ἀψίδρομος ἐπίθ. Καππ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψύς καὶ τοῦ οὐς. δρόμος.

Ὁ ταχέως τρέχων, ταχυδρόμος.

ἀψιδώνω Θράκ. (Περίστασ.) — Λεξ. Δημητρ. ἀψιδώνου Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ρ. ἀψιδοῦμαι.

1) Βάλλω ἀψίδας εἰς τροχὸν τῆς ἀμάξης Θράκ. (Αἰν.)

2) Κάμνω τι ἀψιδωτὸν Θράκ. (Περίστασ.) — Λεξ. Δημητρ. : Ἀψιδώνω τὴν ἐξώπορτα Λεξ. Δημητρ. Ἀψιδωμένη βεράντα-πρόσοψι Λεξ. Δημητρ.

ἀψίζω Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψύς.

Γίνομαι ἀψύς, ἐρεθίζομαι.

ἀψιθάνατος ὁ, Καππ. (Σινασσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀψύς καὶ τοῦ οὐς. θάνατος.

Ταχὺς θάνατος : Ἄσμ.

Πῶς ἔδωσες τὴν κόρη μου κάτω μακρὰν 'ς τὰ ξένα; νὰ 'ς τὴ χαρὰ μου βρίσκεται, νὰ 'ς τὴ λύπη σφτάνει, ἂν τύχη κι ἀψιθάνατος, κάνεις κοντά μου κ' ἐνι.

ἀψιθῆα ἡ, ἀψιθέα Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Μέγαρ. ἀψιθῆα σύνηθ. ἀψιθκῆα Κύπρ. Ρόδ. Χίος ἀψιθ-θῆα Ρόδ. ἀψιθῆα Ρόδ. ἄψ'τῆα Ἡπ. (Ἰωάνν.) ἡψιθῆα Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀψιθῆα Ἀττικ. ἀψισῆα Ἀνδρ. Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.) Κρήτ. (Βιάνν. κ.ά.) Μύκ. Νάξ. (Δαμαρ. Μέ-

